

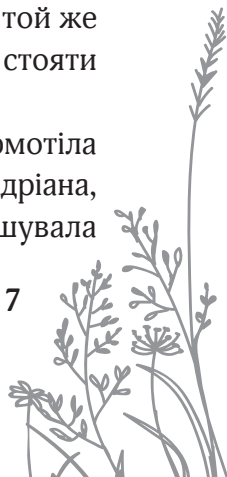
РОЗДІЛ I

— О Боже, не слід було нічого пити, — скиглила Конні, у розпачі дивлячись на довгу чергу перед жіночим туалетом.

— Ти це вже казала, коли виблювала в кущі нашої сусідки, — неухважно відповіла я, ступивши з нею один невеличкий крок уперед.

— Тоді я *перепила*, а зараз просто лише забагато *ви*пила, — пояснила вона. — Але, доки туалет для дівчат на третьому поверсі несправний, вже напевно анічогісінько більше не питиму в школі. Я й гадки не мала, що в нашій школі так до біса багато дівчат. І що всім в один і той же час саме припече піти в туалет. Ненавиджу довго стояти в черзі.

— Здається, у тебе туалетна депресія, — пробурмотіла я, зауваживши, що думками вже знову линула до Адріана, Луїса і товариства мисливців. Силою волі я змушувала

себе відволіктися і зосередитися на тут і зараз. Навіть якщо це й було зовсім непросто.

— Що в біса таке туалетна депресія? — запитала Конні, насупившись.

— Ну, власне, оце все, що тут, — відповіла я, вказуючи на довгу чергу перед нами. — Якщо існують зимові депресії та депресії під час вагітності, то, певно, є також і туалетні депресії.

— Цікава думка, — погодилась вона зі мною. — А що в тебе зараз? Депресія через Адріана?

Я відчула, як спаленіла, і ступила ще один невеликий крок уперед у черзі.

Може, у мене дійсно була депресія через Адріана, точніше кажучи, депресія через поцілунок після того, як Адріан минулого вечора поцілував мене, а потім просто покинув. У голові все ще лунали його слова: *«Ми стоїмо по різні боки, Йо. І в цьому нічого також не зміниться»*.

— Тут я, схоже, влучила в яблучко. — Конні примружилася. — Коли ти востаннє бачила Адріана?

Я зробила глибокий вдих.

— Вчора ввечері.

— А чи є щось таке, про що б ти хотіла розповісти?

Я закусила губу. Що було розказувати Конні? Що Адріан вчора дозволив мені зазирнути у його спогади, аби застерегти від Луїса? Що тепер я знала, що Луїс входив до якогось зловісного товариства мисливців, яке, вочевидь, поставило собі за мету переслідувати ясновидиць? І що

Адріан, можливо, був одним із них? Чого б іще Луїс казав, що вони разом проходили підготовку?

— Земля викликає Йо! Ти ж розумієш, що це вже межує з тортурами, спершу відкараскатися від мене нікчемною подачкою, а потім більше нічого не сказати, чи не так?

— Так, так, вона така, — почувся голос мого нового зведеного брата, і Фінн приєднався до нас у черзі. — Йо любить таємниці. Правда ж, сестричко?

— Припини мене так називати, — пробурмотіла я, зиркнувши через плече, щоб переконатися, що ще й Адріан, бува, не стоїть позаду. Схоже, він мав якийсь хист до того, щоб з'являтися геть нечутно.

— Чому це ти вранці так швидко дременула? — запитав Фінн, засунувши великі пальці в петлі своїх джинсів. — Мама дуже засмутилася, що ти не з'їла ані шматочка свого торта.

Конні дивилася то на Фінна, то на мене.

— Торта? — врешті спитала вона. — Тільки не кажи, що сьогодні у тебе день народження.

Я зітхнула.

— Мене мало цікавлять дні народження, Конні.

— О Боже мій! — скрикнула вона. — У тебе ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ, а ти і словом не обмовилась? Я ж не маю ніякого подарунка!

— Не треба мені нічого дарувати, — швидко мовила я, бо її радісне збудження трохи дратувало.

Конні глянула на мене й похитала головою.

— Скажи-но, тобі що, недобре? Ти моя подруга, ти була поруч, коли мені стало зле у вашому саду. Звісно ж, я щось тобі подарую!

— Тобі стало погано у нашому саду? — перепитав Фінн, водночас не зводячи очей з темноволосої дівчини, нової асистентки пані Енгель, яка саме пропливала повз. — Господи, яка ж вона зваблива, — пробурмотів він. — Школа зараз знову почала мені подобатися.

— А чи знаєш ти, що ночами вона працює в стриптиз-клубі? — улесливо поцікавилася Конні, ще на крок просунувшись у черзі.

Фінн крутнув головою.

— Що, правда?

Вона серйозно кивнула.

— Авжеж. Вона сама розповіла мені вчора після уроку біології. А ще сказала по секрету, що у вітальні має пілон для пол денсу і геть божеволіє від білявих хокеїстів. — Вона красномовно глянула на Фінна, і його спантеличений вираз обличчя, коли той зрозумів, що Конні лише кепкує, викликав у мене сміх.

— Дуже дотепно, обрегочешся, — кинув він. — Тож що сталося в нашому саду? — раптом змінив тему Фінн. — Я пригадую якийсь дивний запах наступного дня після вечірки. Тільки не кажи, що це була ти.

Конні низала плечима.

— Від твоєї вечірки просто нудило.

— Зрештою, вона ще й дісталася аж до пані Бідербек, — зауважила я, просунувшись ще трохи вперед.

— Так воно і є, — набундючено сказала Конні. — Я удобрила її кущі своєю морквою.

Фінн усміхнувся.

— Круто. Чому ж ти не зробила фотку для свого акаунта в Instagram?

Вона скоса глянула на нього.

— ТИ знаєш про мій Instagram-акаунт?

— Звичайно, чому б і ні? Прикольно, коли хтось добровільно виставляє себе на посміх, як ти.

— Так, це справді неабияке задоволення, — іронічно відповіла Конні. — До речі, про розваги, — переключилася вона на мене, — ти вже щось планувала на свій день народження?

Це питання заскочило мене зненацька. Власне, я тільки мала намір залишатися незворушною, коли сьогодні зустріну Адріана. І ще отримати від нього кілька відповідей. Врешті-решт я хотіла відповідей.

— Я... е-е-е... ні, ще ні, — затнулась я, рефлекторно зробивши глибокий вдих, коли відчула добре знайомий запах. Чоловічий аромат, свіжий і терпкий водночас, від якого у мене аж коліна затремтіли, коли згадала про поцілунок минулого вечора.

Я інстинктивно підвела очі і побачила, як Адріан швидкими кроками пройшов повз нас. Він навіть не глянув у мій бік, але щось підказувало мені, що хлопець напевно знав, що я була там.

Отже, Адріан вдавав, ніби вчора нічого не сталося. Я скептично глянула йому вслід. А тоді ноги самі по собі

рушили з місця, і наступної миті я вже бігла за ним по коридорі і, наздогнавши, схопила за руку.

— Гей, стривай-но! Нам треба поговорити.

Адріан зупинився й обернувся.

— Чого ти хочеш? — холодно запитав він, і ця його відсторонена манера триматися була як укол у серце.

— Я... — Я хапнула повітря. — Ти не можеш просто цілувати мене і затим щезати, нічого не пояснюючи, — сказала я якомога спокійніше.

— Ти ж бачила, що можу, — відповів хлопець після хвилинного мовчання.

Я зітхнула.

— І це все? Це твоя відповідь? — недовірливо спитала я і зауважила, як мій голос гучнішає.

Адріан швидко озирнувся в коридорі, а тоді потягнув мене за найближчий ріг.

— Чого ти хочеш, Йо?

— Хочу нарешті зрозуміти, що тут відбувається, — різко відповіла я.

Він похитав головою.

— Не зможеш. У цій справі ти просто мусиш мені довіряти.

— Але я майже зовсім нічого не знаю про тебе, — вихопилося в мене. — Звідки ти дізнався про мій дар? Чому Луїс сказав, що ви разом пройшли підготовку? Ти теж належиш до товариства мисливців?

Він роздратовано провів рукою по своєму темному волоссю і стиснув губи.

— Йо, я не можу дати тобі ніяких відповідей.

— Тоді навіщо мене поцілував? — з наростаючою злістю запитала я. — І хто доведе, що твій спогад взагалі правдивий? Може, ти також уміло маніпулював ним, щоб приспати мою пильність.

Адріан проникливо подивився мені в обличчя і підійшов ближче. Лише якихось пів кроку, але цього вистачило, щоб моє серце пустилося в шалений танок.

— Маєш рацію, — тихо мовив він і блимнув на мене своїми темно-зеленими очима. — Ти не можеш мені довіряти. А Луїсу ще менше. Тож краще тримайся подалі від нас обох. — І з цими словами Адріан повернувся і швидкими кроками пішов геть.

Протягом наступної години все в мені клекотіло. Я ненавиділа, що він постійно залишав мене стояти самотою, ненавиділа його гру в «кішки-мишки» і ненавиділа не отримувати ніякої інформації. Краще б я доти стрибала його спогадами, доки не усунула б усі неясності, але щось підказувало мені, що він би цього нізащо не дозволив.

— З тобою все гаразд? — запитала Конні після першого уроку.

— Так, звісно, — швидко відповіла я, намагаючись знову повернутися в тут і зараз. — Чому ти питаєш?

Вона знизала плечима.

— Ну, тому що нещодавно ти пішла слідом за Адріаном і відтоді, схоже, десь витаєш. Це через нього? Чи Фінн уже щось бовкнув?

Я насупилася.

— А що Фінн мав би сказати?

Щоки Конні зачервонілися, і вона поспіхом запхала зошити у свій рюкзак.

— Нічого, — випалила вона врешті.

Я примружилася.

— Хтось тобі вже казав, що ти нікудишня брехуха?

Конні почервоніла ще дужче.

— І гадки не маю, про що ти говориш, — запевнила вона і підвелася, глузливо усміхнувшись. — Ну, тоді побачимося, — і з цими словами просто-таки вибігла з класу.

Я розгублено дивилася їй услід і теж спакувала свої речі. Клас був уже напівпорожній, і мені здалося, що я відчула на собі короткий погляд Адріана. Тепле поколювання пробігло по моєму тілу, та я намагалася на нього не зважати. Чому він взагалі дивився на мене, якщо я мала триматися якнайдалі від нього?

Цієї миті завібрував мій мобільний телефон. Я дістала його з кишені й швидко вийшла з класу.

Привіт, солоденька, з днем народження!!!! — написала Піппа. — Я спеціально виставила будильник на п'яту, щоб сьогодні першою привітати тебе! На жаль, потім знову заснула і вже лишень у школі виявила, що забула свій мобільний телефон вдома. Мене досі мучать докори сумління. Може, я все ж таки перша? Будь ласка, скажи так, інакше всі ці тортури були марними!

Посміхнувшись, я набрала свою відповідь:

Мені шкода, але Леа сьогодні зранечку вже стояла на

килимку з власноруч спеченим тортом, мабуть, щоб за-
добрити мене.

Справді??? Ти ж жартуєш?! — відписала Піппа і послала
слідом кілька розлючених смайликів.

Я посміхнулася ще ширше.

Та ні, цілком серйозно! Але ти принаймні перша по
WhatsApp.

Хоч тут пощастило, — відповіла вона. — Франці теж пе-
редає привітання та найкращі побажання з нагоди дня
народження, але сама лежить у ліжку з якоюсь непри-
ємною хворобою.

І як же його звати? — поцікавилась я у відповідь.

Піппа послала мені три смайлики, що аж ридали від сміху.
Його звати Вірус. Сподіваюся, для дітей вони вигадують
кращі імена!!!

То як, ти вже на сьогодні позначила галочкою всі пункти
у своєму списку? — запитала Піппа.

Список. Через відкриття мого дару він геть відійшов на
задній план. Але цього я не могла пояснити Піппі.

Піппо, я навіть не дописала список до кінця.

Ну ми ж і пізно взялися за нього, — відписала вона. —
І гадаю, Франці тепер уже шкодує, що ми взагалі почали
це. Щосуботи я змушую її виконувати якийсь пункт із її та
мого списку.

Бідолашна Франці.

Піппа надіслала усміхнений смайлик.

Слухай, давай за годину зв'яжемося по скайпу? Я б із задоволенням знову побачила твоє личко. У мене таке відчуття, що ми вже вічність не теревенили.

Твоя правда, — набрала я у відповідь. — Тоді до зв'язку.

Коли я повернулася додому, то на обідньому столі знайшла іменинний торт Леа, який вона спекла спеціально для мене, разом із листівкою від батька. Він також залишив мені голосове повідомлення на мобільному телефоні, в якому привітав і пояснив, що я отримаю свій подарунок лише за умови, що сьогодні ввечері проведу з ним хоча б годину, оскільки вранці у нас дійсно не було часу.

Вирішивши поласувати тортом, я відрізала шматок, взяла його з собою на диван і тоді вже відкрила свій ноутбук. Тільки-но я увімкнула скайп, як зателефонувала Піппа — як завжди пунктуальна до хвилини.

— Привіт, — сказала я і якусь мить просто дивилася на неї сяючими очима. — Як чудово бачити тебе!

Піппа заверещала, побачивши мене, і підняла дві запалені цифрові свічки, що разом склали число 17.

— З днем народження, солоденька! Я роздумувала, чи варто заспівати, але боюся, що ти все ще не розгледіла мого таланту...

— Ні, тільки не співай! — благально перервала я, смі-

ючись, оскільки Піппа хоча й неймовірно охоче, але принаймні так само ж фальшиво співала.

— Я їй теж так сказала, — раптом обізвалася Франці, всунувшись разом зі своєю червоною гривовою в монітор.

— Франці! — вигукнула я, посміхаючись від вуха й до вуха. — Думала, ти лежиш у ліжку з вірусом!

Вона кашлянула.

— Так, власне, я це й роблю. Але не хотіла прогавити нагоду побачити тебе. — Вона ще раз кашлянула, а потім криво посміхнулася.

— Пощастило, що ти сидиш у Гамбурзі, а не тут, у Відні, — прошепотіла Піппа, докірливо глянувши на Франці. — У цьому місті всюди самі тільки віруси.

Лише тепер, за обставою, я побачила, що обидві були в кімнаті Франці. Впізнала її за плакатами групи NEBEN, якими одинадцятирічна Франці обклеїла, як шпалерами, всю спальню, мов божевільна.

— Гей, я хоча і хвора, проте мої вуха все ще працюють. Тож я тебе чую, — буркнула Франці до Піппи.

— Так і має бути, — відповіла Піппа і загасила свічки. — Отже, Йо, які подарунки ти отримала?

— Поки що торт та листівку, — відповіла я. — Тато хоче вручити мені свій подарунок сьогодні ввечері. А від Леа я отримала магічну губну помаду кілька тижнів тому.

— Це означає, що зла мачуха домагається прихильності? — спитала Франці, заплітаючи свою червону гриву в косу та зв'язуючи гумкою. Вона була одягнена в полинялий спортивний костюм, тоді як Піппа мала обліплений

чорний топ. Тож на фоні блідої Франці, із зіпсованим вірусом здоров'ям, Піппі, з її коротким чорним волоссям та червоними губами, вдалося мати гидкий і класний вигляд водночас. Утім, Піппа завжди була просто приголомшливою.

— Так, Леа старається, — відповіла я на її запитання, стерши лак з нігтя свого великого пальця. — Насправді вона дуже мила.

— А як щодо твого зведеного брата? — перепитала Піппа, засунувши в рот жувальну гумку. — На вигляд він дійсно гарненький.

— Це правда, на фото, яке ти нам надіслала, він цілком нічогенький, — погодилася Франці.

— Ви так вважаєте? — запитала я, оскільки досі не могла збагнути вплив Фінна на жіночу стать.

— Звісно ж. Тільки не кажи, що сама цього не бачиш, — зауважила Франці.

Я відкусила ще один шматок торта й похитала головою.

— Я вже такого від нього надивилася, точніше кажучи, нанюхалася — це знищило всяку привабливість ще в зародку. До того ж він ідіот.

Піппа голосно засміялася.

— Всі хлопці — ідіоти, Йо. Ти ж знаєш.

Я опустила очі, подумавши про Адріана.

— Що таке? — майже хором запитали Піппа та Франці. Дівчата нахилилися ще трохи вперед і допитливо витріщилися на мене.

— Зовсім нічого.

— Не мели дурниць. Ми ж бачимо, що тебе щось непокоїть, — зауважила Піппа, і Франці кивнула.

Зітхнувши, я відкинула волосся назад.

— Я ж розказувала вам про того хлопця...

— Красунчика, який поводився у кафетерії, мов бовдур? Як же його там звали? — перепитала Франці.

— Адріан, — відповіла я, з насолодою вимовляючи його ім'я.

— Саме так, Адріан, — повторила Піппа, примружившись.

— Тільки не кажи ще, що ти закохалася в цього типа.

Я пирхнула і категорично похитала головою.

— Твоя недвозначна захисна реакція тільки підтверджує, що Піппа влучила в саме яблучко, — мовила Франці без ентузіазму, підтягуючи подушку.

Цієї миті я почула, як відчинилися вхідні двері, і ви- зирнула в хол. Фінн разом з Конні зайшли до будинку, і я здивувалася. Що вони тут робили? І передусім: що вони робили тут *разом*?

— Гей? Тебе що там, заморозили чи це просто поганий інтернет-зв'язок? — запитала Піппа.

— Це поганий зв'язок, — сухо відповіла я.

— Припини її дратувати, — сказала Франці до Піппи. — Інакше Йо пошкодує, що спілкується з нами по скайпу. До речі, — додала Франці, коли Фінн та Конні зайшли до кімнати. — Ти все ще граєш у нашу гру в каяття?

— Що ще за гра в каяття? — з цікавістю запитав Фінн, і Піппа та Франці вирячили очі.

— Це твій симпатичний зведений брат? — нечутно запитала Піппа одними губами, — принаймні я припускала, що вона запитувала щось на кшталт цього. Оскільки ноутбук був відкритий у моєму напрямку, подруга не могла його бачити.

— Привіт, Фінне! — сказала я, що також було непрямую відповіддю. — Привіт, Конні! — затим додала трохи люб'язніше.

— Привіт! — Конні весело посміхнулася, і я повернула ноутбук так, щоб вони з Фінном могли бачити Піппу та Франці.

— Це Франці та Піппа з Відня, — відрекомендувала я їх. — Франці та Піппо, це Фінн і Конні.

Фінн глянув на монітор і вражено підняв брови.

— Привіт, Франці та Піппо з Відня, — повторив він з усмішкою, зумівши здаватися при цьому майже чарівним. Я вперше бачила, щоб Фінн так посміхався, і запитувала себе, чи це була його манера залицятися. Якщо так, то досі він ніколи не демонстрував цього у школі.

— Привіт, — відразу ж відреагувала Піппа з непристойними нотками в голосі, що мені зовсім не сподобалося.

— Привіт, — не забарилася й Франці і чхнула.

— Привіт вам обом, — сказала Конні.

— Тож що це за гра в каяття? — знову підхопив Фінн перервану розмову і плюхнувся до мене на диван. Хоча був тільки кінець квітня, він одягнув лише футболку зі своїми вицвілими синіми джинсами. Я відсунулася трохи

вбік і переставила ноутбук на журнальний столик. Тоді повернула його так, щоб ми всі могли бачити Франці та Піппу.

— Гру в каяття придумала я, — миттю відповіла Піппа, і її голос звучав трохи схвильованіше, ніж зазвичай. — Раніше Франці ніколи не могла визначитися, якщо мала зробити вибір між двома речами, а коли нарешті таки вибирала, то часто шкодувала про своє рішення. Тож я загадалася, про що ж найбільше шкодують інші люди. Зрештою, нам усім добре знайоме — а надто Франці — бажання мати змогу відмінити певні рішення.

— Це зовсім не так, — неголосно запротестувала Франці й кинула в Піппу подушкою.

Я подумала про свою відвертість із Фінном і стиснула губи. Чи не було помилкою розповісти йому про свій дар? Чи не шкодуватиму я незабаром про це?

Фінн підняв біляву брову і замислено кивнув.

— Мені подобається, — затим поволі мовив він. — Навіть якщо я один із небагатьох винятків, які не шкодують про жодну секунду свого життя.

Фінн підморгнув Піппі, яка у відповідь гортанно засміялася.

— Серйозно? Ти зовсім ні про що не шкодуєш у своєму житті? — втрутилася Конні, схрестивши руки на грудях. — Я тобі не вірю.

Конні перевдяглася після школи і тепер замість своїх звичних яскравих речей мала сірий светр із чорними джинсами. А темні кучері зав'язала у кінський хвостик.

Мені видалося дивним, що подруга змінила вбрання, але я не хотіла зараз її про це питати.

Фінн знизав плечима.

— Поглянь на мене. Про що я маю, власне, шкодувати? — Він, посміхаючись, вказав на своє тіло, а потім поворошив грудними м'язами.

Ми з Конні закотили очі, та Піппа була просто в захваті, і навіть Франці захихотіла. Цієї миті я була впевнена, що обидві страшенно заздрили мені через те, що я ділила будинок із цим м'язистим чваньком, доки вони скніли самі у Відні.

— У будь-якому випадку ми пошкодуємо, що не поїхали вчасно, якщо зараз же не вирушимо в дорогу, — сказала Конні, змовницьки посміхнувшись.

— Куди вирушимо? — запитала я, пильно глянувши на неї.

Конні подивилася на мене сяючими очима.

— Це сюрприз.

— Так, — підтвердив Фінн, не зводячи очей з Піппи, яка саме вульгарно надула бульбашку з жувальної гумки. — Навіть якщо й доволі спонтанний.

РОЗДІЛ II

Нам пощастило, і ми швидко знайшли місце для паркування, достатнє для двох автомобілів. Фінн на старенькому «гольфі» Леа, паркуючись, ледь не подряпав іншу автівку, і Конні перелякано розплющила очі.

— І давно ти отримав посвідчення водія? — запитала вона.

Фінн витягнув ключі.

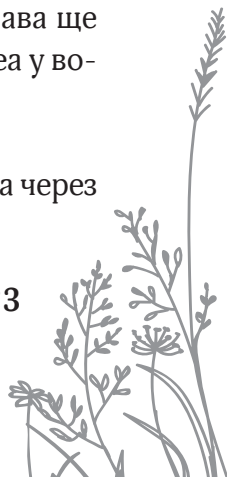
— На своє вісімнадцятиріччя.

— Так запросто? Як подарунок на додачу до торта? — спитала я, глузливо усміхаючись.

Звісно ж, я знала, що він отримав водійські права ще раніше, у сімнадцять років, і потім тренувався з Леа у водінні. Хоч і не обов'язково у паркуванні.

Фінн похмуро глянув на мене.

— Саме так. Моя мама придбала водійські права через інтернет.

— Принаймні це пояснює твоє вміння паркуватися, — хихикнула Конні.

— Слушайте, ви могли б залюбки і пішки пройтися, — сказав Фінн, виходячи з авто. Куттик його рота сіпнувся. — Пропоную вам спробувати відразу ж на зворотньому шляху.

Ми з Конні вирішили краще помовчати і пішли слідом за ним до білої будівлі, над входом до якої висіла табличка з назвою «Гамбурзький центр лазерних боїв».

Я ніколи раніше про нього не чула і розглядала вивіску з двояким почуттям цікавості та скептицизму.

— Це була моя ідея, — гордо мовила Конні.

— Твоя ідея? — заперечив Фінн. — Та це ж я запостив в Instagram, яким крутим було змагання з моїми приятелями.

— Так, але у мене виникла ідея прийти сюди сьогодні з Йо, — незворушно відповіла Конні, дістаючи свій мобільний телефон. — Підійди, зробимо селфі.

Фінн застогнав, але ступив два кроки до нас і сфотографувався зі мною та Конні. Оскільки він вигнався таким височенним, йому навіть довелося трохи нагнутися.

— Що воно, власне, таке цей «Лазертаг»? — запитала я, все ще не вірячи, що Конні об'єдналася з Фінном, аби зробити мені сюрприз на день народження. Мені б таке навіть не наснилося, тож я вважала цей жест неперевершеним.

— Чи каже тобі про щось слово «пейнтбол»? — запитав Фінн у відповідь і самовпевнено попрямував до входу.

Я кивнула.

— Тож можеш увявити собі щось подібне, тільки без усього того бруду, — затим додав він. — Я грав тут з Кіліаном та ще кількома хлопцями декілька місяців тому. Ми дійсно відірвалися на повну.

— А сьогодні *ми* добряче розважимося, — сказала Конні, посміхаючись.

— Нічого собі, — пробурмотіла я. — Мені просто бракує слів.

— Тоді так і лишайся німою й нічого не кажи, — мовив Фінн, пом'якшивши свої слова глузливою посмішкою. — У світі і без того занадто багато базікають.

За пів години ми стояли в повному бойовому спорядженні в темній кімнаті, чекаючи, коли все почнеться. На кожному з нас був одягнений жилет, що миготів зеленим, для лазерного бою, приєднаний до відповідного бластера чорним кабелем. Як запевнив молодий співробітник, лазери були цілком безпечними, навіть якщо комусь випадково посвітити в очі.

До нашої команди увійшли Конні, Фінн, я та ще двійко молодших дівчат. Завдання полягало в тому, щоб уразити лазерним променем якомога більше гравців ворожої команди, після чого вони не зможуть протягом кількох секунд стріляти зі своїх бластерів.

— Отож, — сказав молодик із кривим носом, який допомагав нам одягати жилети і роз'яснював правила гри, — повторюю: по арені не бігати! Хто побіжить, той

вибуває. Крім того, дотримуйтеся чесної гри, міняйте суперників і давайте змогу іншим підзарядити свої захисні щити, якщо в них влучили. А щодо решти бажаю вам гарно розважитися!

Фінн глузливо посміхнувся нам з Конні у напівтемряві кімнати, потім відчинилися чорні двері й нас випустили на арену.

Я з хвилюванням прошмигнула слідом за Конні у велику темну гральну залу. Повітря тут було трохи прохолоднішим, а над підлогою стелився сірий туман.

— Треба розділитися, — прошепотів Фінн і перебіг ліворуч. — Інакше суперники зможуть занадто легко уразити нас, якщо всі разом товктимемося на одному місці.

Я кивнула і ступила кілька кроків у розгалужену, з безліччю закутків залу.

Чорні відокремлені стіни з сяючими геометричними візерунками стояли вздовж і впоперек по арені й перетворювали її на своєрідний лабіринт. Я відчула адреналін у тілі, коли тип із кривим носом крикнув: «Три, два, один, почали!», а слідом за цим пролунав комп'ютерний голос: «Гра починається».

З легким хімічним запахом штучного туману в носі, пригнувшись, я обережно рухалася вперед. Через гучномовець долинала неголосна музика, що підсилювала напругу, і моє серце забилося швидше.

Конні йшла майже впритул за мною, і тепер стало зрозуміло, чому вона одягла сірий светр та чорні джинси: це підсилювало її маскування у грі.

— Ми повинні пройти через так звану *енергетичну браму*, якщо знайдемо, — прошепотіла вона, міцніше стискаючи свій бластер. — Завдяки цьому збільшиться ефективність нашого захисного щита і суперникам знадобиться зробити вже не три, а чотири постріли, щоб спіймати нас.

Я кивнула, намагаючись швидко пересуватися лабіринтоподібною ареною і при цьому не бігти. Попереду засвітився червоний жилет, і я, не роздумуючи, зреагувала. Гарячково направила свій бластер на хлопця з команди суперників і кілька разів натиснула на курок. За четвертим пострілом пролунав короткий звук фанфар, червоне світло його жилета згасло і натомість почало сильно миготіти. Він чортихнувся і звернув за ріг. Протягом наступних восьми секунд він не міг уразити інших, доки його захисний щит знову не зарядиться.

— А це справді дуже прикольно, — прошепотіла я Конні і чкурнула за найближчу стіну.

— Обережно! — видихнула вона, а потім бластер у моїй руці раптом завібрував і зелений жилет почав блимати.

Хтось уразив мене ззаду, і я обернулася. Це був високий хлопець із широкими плечима та коротким темним волоссям. Я не могла розгледіти його обличчя при тьмяному освітленні арени, але, зважаючи на статуру, спочатку подумала, що це Адріан. Серце болісно стиснулося, а потім шалено закалатало. Та перш ніж вдалося переконатися, що той хлопець — просто незнайомиць, він уже зник за зеленою світною перешкодою.

— Хай йому грець! — фиркнула Конні, яку він теж уразив, і я майнула далі за найближчий ріг. Серце все ще билось занадто швидко, і мені зовсім не подобалося, що тіло так сильно відреагувало лише на саму можливість знову зустрітися з Адріаном.

— Там енергетична брама! — прошепотіла Конні, хутко рухаючись до світних воріт. Обидва наші жилети досі не були активовані.

— Агов, зберіться! Ви повинні стріляти в *інших*, а не дозволяти їм підстрелити *вас*, — цієї миті пролунав за нами насмішкуватий голос Фінна, і я обернулася. Його білі зуби виблискували в ультрафіолетовому світлі чорних ламп, і я помітила кілька крапель поту на його лобі. Біля нас заворушилася якась тінь, Фінн спрямував свій бластер у тому напрямку і кілька разів натиснув на курок. Невдовзі потому залунали фанфари.

А він, здається, і справді гарний гравець.

Я пройшла крізь світну енергетичну браму, і мій жилет знову зарядився із шумом, мов у якомусь науково-фантастичному фільмі. Водночас візерунок у мене на грудях засвітився зеленим кольором, показуючи, що я знову в грі.

— Обережно, — прошипіла я і вчасно відступила за чорну перепону, коли ціла група червоних суперників протупотіла у бік енергетичних воріт, при цьому атакуючи Фінна. Було чути, як той чортихнувся, і Конні тихо хихикнула, перш ніж сказала:

— Агов, ти повинен стріляти в *інших*, а не дозволяти їм підстрелити *тебе*.

Коли поруч почулися кроки, я заглибилася в затемнену частину лабіринту, обхопивши бластер обома руками. Відблиск червоного світла падав на чорну стіну переді мною, і я, пригнувшись, підкралася ближче. Я була наготові у разі сигналу тривоги, і гра мене захопила. Це нагадувало бої з водних пістолетів, які ми з мамою й татом влаштовували в нашому садку, коли мені було десь шість років.

Тільки тут було набагато темніше і ти — не беручи до уваги власного поту — не намокнеш.

Відблиск червоного світла був усе ближче і ближче, і я міцніше обхопила свій бластер, коли раптом з-за рогу повернула юна дівчина в червоному світлому жилеті. Я автоматично натиснула на курок, вразивши її. Тихо скрикнувши, незнайомка відсахнулася назад і наштовхнулася спиною на стіну. Вона витріщилася на мене величезними широко відкритими очима.

— Гей... усе гаразд? — запитала я, ступивши крок їй назустріч. — Не хотіла тебе налякати.

Дівчина тремтіла, важко дихаючи.

— Я Йо, — додала я, відчуваючи, що вона панікує.

Наступної миті хтось уразив мене ззаду і мій жилет замиготів. Я швидко обернулася. Хлопець, який це зробив, надовго не затримався і за кілька секунд уже знову зник у лабіринті. Дівчина все ще стояла як вкопана, і гра, схоже, зовсім її не тішила.

— Як тебе звати? — спитала я, розслаблено опустивши свій бластер.

— Софі, — тихо відповіла вона і ковтнула. На око я дала б їй років чотирнадцять, і мені було її шкода.

Її постава якраз трохи розслабилася, коли на арену з шипінням напустили нового туману.

Очі Софі відразу ж розширилися, і вона панічно притиснулася до стіни.

— Може, вивести тебе звідси? — запитала я, непевно кивнувши в тому напрямку, де, гадала, був вихід.

Софі глянула на мене і рішуче похитала головою. У неї було світле пряме волосся, що сягало їй до плечей.

— Тоді друзі весь час глузуватимуть з мене, — прошепотіла вона. — Вони вже й так вважають мене пришелепкуватою, бо я боюся темряви.

— Раніше я теж боялася темряви, — сказала я. — У цьому ж немає нічого поганого.

Наші жилети тим часом зарядилися і засвітилися червоним та зеленим. Позаду почулися кроки, і мене знов уразили.

Я зітхнула і просто зупинилася, не переймаючись цим.

Софі знову похитала головою.

— Ти не розумієш, — прошепотіла вона, і здавалося, дівчина навіть зраділа, що могла довіритися мені. — Для мене це більше не нормально. Я вночі навіть сама в туалет не ходжу і волію за краще залишатися вдома на Гелловін. Ось чому подруги вважали, що я повинна піти з ними, аби звільнитися від цього клятого страху.

На арені на мить спалахнуло світло, і дівчина здригнулася.

— Але в мене таке відчуття, що тут всередині стало тільки гірше, — видушила вона.

— І відколи в тебе такий страх? — спитала я, притулившись до стіни поруч із нею. Моя присутність, схоже, заспокоювала її, і Софі провела пучками пальців по своєму спітнілому чолу.

— Не знаю. Думаю, завжди, — пробурмотіла вона і здавалася такою вразливою, що хотілося просто захистити її. Інстинктивно я взяла її за руку і стиснула її.

— Не дозволяй себе переконувати, що боятися чогось погано, — мовила я, а потім свідомо провела пальцями по її зап'ястю.

В одну мить я знову опинилася на широкому безкрайньому полі. Сріблясте море трави м'яко колихалося на вітрі, а наді мною простягалося яскраво-фіолетове небо з чорними зорями. Вони світилися, наче жаринки, на небосхилі, і у мене було таке відчуття, що забарвлення неба мало якесь особливе значення, навіть якщо я цього ще й досі не з'ясувала.

Я спокійно огледілася. Трава тут росла дуже густо і здавалася мені незвичайно міцною. Може, тому спогляди Софі були дуже сильними?

Не отримавши відповіді на своє запитання, я попрямувала полем.

— Привіт, Софі, — сказала я. — Покажи мені, чому ти так боїшся темряви.

Оскільки з Адріаном та Конні спрацювало просто

поставити питання, я була впевнена, що й сьогодні це теж допоможе.

І дійсно — тільки-но я договорила, вітер посилювався і срібними травами пробігло тремтіння. Вонигнулися під раптовим поривом, і деякі спалахнули золотом.

— Софі, — знову звернулася я до її підсвідомості, щоб просунути ще на крок далі. — Згадай ту мить, коли все почалося. Коли ти вперше злякалася темряви? — Я й гадки не мала, чи це спрацює, а просто намагалася з'ясувати, чи у такий спосіб вдасться цілеспрямовано розшукати якийсь спогад.

Ще кілька золотих травинок знову згасло, зате інше стебло спалахнуло вельми яскраво. Воно знаходилося доволі далеченько, тож я рушила з місця і підтюпцем побігла полем до нього. Трава тут була не така густа, і я запитувала себе, чи було це місцем розташування тих спогадів, які поступово згасали.

Потім рішуче схопилася за сяюче стебло і мене втягнуло в її спогад.

Я опинилася в дитячій кімнаті. Надворі вирувала буря і вітер знову і знову переїщив гілками дерева об вікно. Я з цікавістю огледілася довкола. Софі лежала у своєму ліжку, злякано дивлячись на якусь тінь за дверима. Її «я» зі спогадів було, може, три, максимум чотири роки, і, мабуть, дівчинка ніяк не могла заснути. Через прочинені двері було чути, як її батьки гнівно сперечалися між собою, і їхні схвильовані голоси змішувалися із завиванням вітру.

Софі натягнула ковдру аж до кінчика носа і, як і раніше, вп'ялася широко розплющеними очима в куток своєї кімнати. Цієї миті десь у квартирі гучно грюкнули двері, і я побачила, як довга тонка постать виступила з тіні і кинулася прямо до ліжка Софі. Певно, вона взагалі не мала рук, але було занадто темно, щоб розгледіти більше. Однак рух був настільки несподіваним, що я перелякано відсахнулася на крок назад, тимчасом як Софі голосно й пронизливо закричала.

Тоді спогад ніби відмотався на дві секунди, і я знову почула грюкіт дверей, побачила темну постать, що прямувала до нас, і почула крик Софі.

— Стій! Зупинись! — вигукнула я, коли ця петля сунула втретє і вчетверте, стаючи дедалі химернішою та страшнішою. І, хоча я насправді не очікувала цього і просто піддалася пориву, видіння дійсно застигло.

З шалено калатаючим серцем я витріщилася на завмерлу сцену.

— Нічого собі, — прошепотіла я. Мабуть, мій дар був значно крутішим, ніж я спершу припускала, якщо я можу не лише бачити спогади, але й зупиняти їх. Це давало мені тепер можливість уважніше роздивитися постать.

Я залишила своє місце біля ліжка Софі й наблизилася до довгої тонкої тіні. Вона залякла просто посеред руху падіння і справді не мала рук. Вочевидь, у неї не було й ніг, не кажучи вже про голову. Що ближче я підходила, то чіткіше проступали обриси, і коли я зупинилася прямо перед нею, то здивовано зітхнула.

— Це ж всього лиш мітла, що перекинулася! — мовила я, усміхнувшись маленькій Софі в ліжку, яка все ще, заціпенівши, лежала там. Потім перевела погляд вниз на підлогу. Там я виявила чорний клубочок з гострими вушками, чотирма лапками та хвостиком.

— Кіт, — прошепотіла я, схвильовано обернувшись до Софі. — Ваш кіт злякався, тому що твої батьки грюкнули дверима, і перекинув мітлу. Ото й усе...

Не знаю, чи то справа була у моєму відкритті, чи то у підсвідомості Софі, але після того, як я вимовила останнє речення, тіні довкола враз здалися мені значно менш загрозливими.

— Тобі не треба боятися, — ще раз запевнила я, тоді відчула поштовх і мене викинуло зі спогаду.

Відчуття важкості в тілі засвідчило, що я знову повернулася в реальність, і я квапливо відсмикнула свої пальці від зап'ястя Софі.

— Як ти почувашся зараз? — запитала я. — Вивести тебе на вулицю?

Софі примружилася, кілька разів кліпнула й оглянула темну арену.

— Не знаю, — пробурмотіла вона, відхилиючись від стіни. Якусь мить дівчина просто стояла і роздивлялася довкола. — А знаєш що? — затим сказала вона майже здивовано. — Я хочу ще залишитися. Насправді тут не так уже й погано.

Я дивилася на неї, вражена тим, що тільки-но сталося.

— Справді? — перепитала я.

— Так, — запевнила дівчина. — Зараз я почуваюся значно безпечніше. Мої подруги мали рацію, це справді допомагає позбутися страху.

Попри те що таким і був мій задум, я не очікувала, що це дійсно спрацює. Від думки про те, що я допомогла Софі, мене охопила радість. Наче накрила хвиля тепла й світла і аж розпирало від бажання посміхатися, мов божевільна.

Невже це таки правда? Це *я зробила*? Невже це я знайшла причину панічного страху Софі у її спогадах і відразу ж усунула її чи принаймні пом'якшила?

Цієї миті комп'ютерний голос сповістив, що перша гра закінчилася, і світло на арені стало трохи яскравішим.

— Пробач, мені шкода, — винувато сказала Софі. — Через мене ти пропустила раунд. Господи, я ж зіпсувала тобі всю гру!

— Ні, це не так, — рішуче заперечила я. — Ти зробила її навіть кращою.

У першому раунді я за очками посіла передостаннє місце, але навіть це не могло зіпсувати настрої. Мені справді вдалося змінити щось завдяки своєму дару. Було дуже приємно допомогти цій дівчині звільнитися від страху, і я подивувалася, як гладко все вийшло. Вочевидь, я не тільки була здатна зазирати у спогади інших людей, але й цілеспрямовано відшукувати певні спогади. А ще могла призупиняти неприємні спогади, які скрутилися вузлом

і міцно засіли в пам'яті, й змінювати їхнє сприйняття. А отже, допомагати людям звільнитися від їхніх страхів і розпізнавати правду. Я посміхнулася. Це набагато перевищувало мої найсміливіші очікування і стало найкращим подарунком на день народження.

— Дякую, друзі. Це було справді чудово. І несподівано, — сказала я після того, як ми всі втрюх, спітнілі та задоволені, знову сиділи у старенькому «гольфі» Леа. Останній раунд ми виграли, тож і Фінн лишився задоволений, хоч раніше під час перерв бурчав, що нам слід було б більше старатися, адже перебування на арені — це, хай йому грець, не якась там розважальна недільна прогулянка, а серйозне змагання, що вимагає і відповідного ставлення.

— Якби з нами був Кіліан, ми б виграли і перші дві гри, — сказав Фінн, але, судячи з його тону, лишень хотів трохи покепкувати з Конні.

— Хтозна, — відповіла я, зв'язуючи своє довге волосся в недбалий вузол. — Та все ж дякую, Фінне, що ти не взяв свого друзяку-ідіота у синій кепці.

— І ще дякую, що не звалив наш паркан, — зауважила Конні, коли Фінн зупинився біля її будинку, черкнувши шиною об бордюр.

— Дуже дотепно, Конні, — відреагував Фінн, постукуючи по керму.

— Але ваша під'їзна доріжка справді чималенька. Він мусив би зробити це навмисне, — мовила я.

— А чи не час тобі вже виходити? — запитав Фінн.

Конні, усміхаючись, попрощалася. Я ще помахала їй у вікно, а потім із задоволеною посмішкою плюхнулася назад на сидіння.

Фінн увімкнув першу передачу і рвучко рушив.

— Що таке? — запитала я, оскільки його погляд здавався якимось задумливим і я не могла його зрозуміти.

— А Конні, взагалі-то, досить класна, — відповів він, доки повз нас проносилися будинки та вулиці. Тим часом місто огортали сутінки, і я, позіхаючи, кивнула.

— Еге ж, знаю.

— А Піппа доволі гаряча штучка, — затим мовив він з глузливою усмішкою, і я жартома ляснула його по мускулястому плечі.

— Не кажи такого. Це гидко.

— Але ж правда.

— Тим не менш гидко.

Він вишкірився.

— Для мене ні. Ти просто маєш глянути правді у вічі, Йо. Я та Піппа — це було б бомбезно.

— Тоді в нас зовсім різне розуміння правди, — зауважила я, зітхаючи. — *Кардинально* різне. Ти і Піппа — й уявляти собі такого не хочу і *не буду*.

Очі Фінна якимось дивно заблищали.

— Е-е-ех, а от я можу таке собі чудово уявити, і хоч просто зараз.

Мене аж пересмикнуло.

— Тьху! Припини, вона ж моя подруга, — сказала я,

і Фінн вишкірився від вуха до вуха. Потім зупинився на світлофорі, бо саме засвітилося червоне світло. Я швидко спробувала відволіктися чимось іншим, і мої думки увесь час поверталися до пригоди в «Лазертазі» і до того, що правда Софі теж виявилася іншою.

— Досі я вважала, що є тільки одна правда, — відсторонено сказала я, дивлячись у вікно. — Одна правда, остаточна, непохитна та незмінна. Але це зовсім не так. Насправді завжди є кілька правд.

Фінн насупився.

— І як ти зараз додумалася до цього? Тому що я вважаю Піппу звабливою, а ти ні?

— Звісно ж, Піппа спокуслива, — сказала я. — Але вона не повинна бути такою для тебе.

— То он воно як. Тож ми все-таки поділяємо ту саму правду. Просто *ти* не бажаєш її визнавати, все зрозуміло, — весело зауважив він.

— Гадаю, нема сенсу далі про це говорити, — швидко сказала я, бо не хотіла і далі сушити собі мозок думкою про Фінна та Піппу.

Фінн увімкнув сигнал повороту.

— А от я думаю, що зараз забагато вимагаю від тебе.

— Атож, так і є, — стомлено відповіла я.

Фінн скоса глянув на мене.

— Гаразд, і що ж криється за маячнею про те, що *правди бувають різними*? Чому тебе це турбує?

Я відкрила було рот, а потім знову затнулася.

Сидячи тут з Фінном, я зрозуміла, що мушу прийняти

рішення. Рішення щодо того, чи довіряю йому, чи ні. І чи взагалі хочу говорити з ним про такі речі.

Розум застерігав від того, аби бути занадто довірливою, але серце закликало довіритися комусь. Я не хотіла тримати все в собі й відчувала, що було б добре упорядкувати власні думки, висловивши їх. Особливо після справи з Адріаном. Однак думка про товариство мисливців стримувала від того, щоб вплутувати у це дівчат. Я довіряла Франці, Піппі та Конні, але за жодних обставин не хотіла наражати їх на небезпеку. Та й Фінна я вже втаємничила.

Тим часом ми дісталися до нашого будинку і Фінн припаркував авто на в'їзді дещо різко, втім, ні на що не наїхавши і нічого не подряпавши.

— Ну, ти що там заснула чи все ж відповіси? — допитався він, коли ми вийшли з авто.

— Може, трохи пройдемося? — спитала я у відповідь.

— Звучить багатообіцяльно, — зітхнув Фінн, накидаючи капюшон своєї спортивної куртки, перш ніж засунути руки в кишені джинсів. — Чому б і ні. Але тільки тому, що сьогодні твій день народження.

Я щільніше загорнулася в куртку, і ми зробили коло районом. Свіже повітря пішло мені на користь.

— Отже, ми вже йдемо. І?.. — перепитав Фінн і зіщулювався, коли назустріч війнув холодний порив вітру. — То про що мова?

— Думаю, що мій дар сильніший, ніж я спершу припускала, — сказала я. А тоді додала: — Я можу не тільки бачити спогади, Фінне. Я можу їх змінювати.

Він на мить зупинився і якимось неприємно глянув на мене.

— І коли ж ти це перевірила?

— Щойно в залі лазерних боїв, — швидко відповіла я.

— І на кому? — з пересторогою продовжував він, трохи відійшовши від мене.

Я відразу ж похитала головою.

— Не на тобі. На одній дівчині. Вона страшенно боялася темряви, і я проникла у її пам'ять саме в ту мить, коли страх зародився. Софі думала, що тоді в її кімнаті було якесь чудовисько абощо, але це була лише мітла. І я їй це пояснила. Розумієш, Фінне? Я змінила її спогад, показала його, так би мовити, у правильному світлі — і травма зникла.

— Ти показала її спогад у правильному світлі? — повторив він напівзахоплено-напіввідсторонено. — Що ти маєш на увазі?

— Думаю, що кожен з нас створює власну реальність, — замислено відповіла я. — Раніше я ніколи не міркувала про це, але насправді ми сприймаємо навколишнє середовище лише через фільтр, судимо про факти на підставі власного досвіду. Досвіду, який стає спогадами.

— Тож ти можеш змінити чийось пам'ять, — підсумував Фінн. Я все ще не зрозуміла, чи ця інформація справила на нього враження, чи радше, навпаки, стривожила.

— Дівчина сама нафантазувала цей образ у своїй пам'яті. Їй привиділось те, чого зовсім не було. А я у всьому розібралася і розвіяла це хибне припущення, — від-

повіла я, сподіваючись, що Фінн зрозумів, який дарунок я отримала.

— Але що робити, коли твоя правда теж не є абсолютною істиною, Йо? — запитав він. — Ти ж також лише людина, яка судить про спогади на підставі власного фільтра.

— Може й так, але я здатна визначити, чи якийсь моторошний образ — це просто перевернута мітла, чи ні, — відповіла я різкіше, ніж збиралася.

Фінн підняв брову.

— Господи, я що, зачепив тебе за живе?

Я фиркнула, і він глузливо посміхнувся.

— Послухай, я просто не хочу, щоб ти розгулювала тут зі мною і переконувала, що Піппа зовсім не така зваблива, якою я сприймаю її крізь фільтр моїх спогадів.

Я похитала головою.

— Не переймайся, ніяка сила не зтягне мене зазирнути до тієї частини твого мозку.

— Зрозуміло, — відповів Фінн. — Я теж не у захваті шастати у тій частині твого мозку, що відповідає за Адріана.

Мої щоки миттю спалахнули.

— Адріан не є для мене проблемою, — пробурмотіла я собі під ніс, пригадавши його слова, які все ще зачіпали моє самолюбство: «Тож краще тримайся подалі від нас обох».

— Звісно, — погодився Фінн, скидаючи брову.

— Та справді не є, — наполягала я.

— Гарзд, — сказав він і пішов далі.

Я подивилася на свої ноги і промовчала. Невже зараз настала слухна мить, коли слід розповісти Фінну все про Адріана та його спогад?

Та тут на обрії знову з'явився наш будинок. Певно, зроблю це іншим разом.

— Я вважаю твою здібність дуже крутою, — сказав Фінн. — Правду кажучи, навіть трохи шкодую, що сам не можу зазирати в чужі спогади.

— Ти не можеш шкодувати про це, — заперчила я. — Лише заздрити мені через це.

Він пирхнув.

— От паскудство!

Я ледь посміхнулася.

— Але я можу передати Піппі, щоб вона дала тобі урок з гри у каяття, якщо хочеш.